

GROEP DER ACHT, pressiegroep, opgericht in het begin van de jaren 1960, die binnen de Christelijke Volkspartij (CVP) ijverde voor een scherper communautair profiel en vooral actief was naar

aanleiding van de uitwerking van het taalcompromis van Hertoginnedal (1963).

De Groep bestond uit vier CVP-senatoren en vier CVP-Kamerleden, met als belangrijkste figuren Jan Verroken en Jos de Saeger. Andere leden waren onder meer Aloïs Sledsens en Albert de Gryse.

De radicaal-Vlaamse opstelling van de Groep der Acht werd onder meer ingegeven vanuit een electorale bezorgdheid; de Volksunie (VU) had bij de verkiezingen van maart 1961 haar eerste succes geboekt vooral ten koste van de CVP.

Ondanks het feit dat de groep niet geïnstitutionaliseerd was, kon ze grote invloed uitoefenen dankzij een goed uitgebouwd contactennetwerk met de buitenparlementaire V.B. en vooral de Vlaamse pers (in het bijzonder *De Standaard*). Deze grote invloed wendde de Groep aan om de katholiek-socialistische regering-Theo Lefèvre-Paul-Henri Spaak te dwingen meer Vlaamse accenten te leggen, wat zich vooral uitte tijdens de besprekingen die leidden tot het taalcompromis van Hertoginnedal (1963). In de eerste parlementaire fase (maart 1962) waren de Vlaamse eisen in deze onderhandelingen nog vrijwel onzichtbaar. Onder impuls van de Groep der Acht stelde de CVP een veto tegen de ontwerp teksten. Ook in de daarna opgerichte Contactcommissie nam de Groep der Acht, onder druk van de tweede Mars op Brussel en de dreigende concurrentie van de VU, een hard standpunt in, vooral inzake de taalfaciliteiten in de Brusselse randgemeenten. De Groep wist de CVP op een meer radicale lijn te krijgen. Premier en CVP'er Lefèvre werkte een compromis uit dat bij monde van De Saeger door de CVP en de Groep van Acht werd aanvaard (5 juli 1963, invoering van een beperkt systeem van faciliteiten tegenover administratieve tweetaligheid van openbare instellingen, pariteit voor hogere functies, gegarandeerde rekrutering van Nederlandstaligen, een efficiënt controlesysteem – ook in het onderwijs – en een eigen schoolnet). De parlementaire ratificatie van het taalcompromis van Hertoginnedal bleek daarna nog slechts een formaliteit.

LITERATUUR: E. Witte en P. van de Craen (ed.), *Het Probleem Brussel sinds Hertoginnedal* (1963). *Acta van het colloquium VUB-CRISP van 20 en 21 oktober 1988* (Taal en Sociale Integratie, nrs. 11-13, 1989).

NICO WOUTERS